

Nhật ký biếu tình

Tác Giả: Nhà báo Nguyễn Thế Long
Thứ Ba, 07 Tháng 6 Năm 2011 06:20

“Đi biếu tình là yêu nười. Không đi biếu tình là chưa yêu nười. Chẳng lẽ đi biếu tình là bán nười.”

Đêm 4/6/2011:

Thao thác mãi không ngủ được vì mất phần hẹn cho ngày mai 5/6/2011:

“Đi biếu tình là yêu nười.

Không đi biếu tình là chưa yêu nười.

Chẳng lẽ đi biếu tình là bán nười.”

Không nhớ được đây là phần hẹn của ai. Thắc ra, câu “Không đi biếu tình là chưa yêu nười!” không hoàn toàn là thuyết phục, còn vấp vấp và vu vạ là đúng.

Cả ngày hôm nay, chưa thấy nhúng nhằng với sẵn sóc tôi nói gì với tôi với việc ngày mai của tôi. Phải chăng cơ quan công an đã bắt đèn xanh cho cuộc xuống đường xuống đường của công an Sở quán Trung Quốc tại Hà Nội! Có thể lắm, không đi chính nhúng nhằng này sẽ cứu mình.

Ngày 5/6/2011:

7h 30 phút.

Vườn hoa trước cổng Địch Sở quán Trung Quốc không khí vẫn bình yên. Những cây già râu tóc bạc phơ đang uyển chuyển thân mình trong những động tác dẻo sinh, các bà các cô đang uốn éo thân thể trong những động tác thể dục hoàn thiện hình thể của mình. Các cháu nhỏ đang đá cầu, đá bóng cùng những trò vui của chúng. Những chàng con tinh mắt thấy thấy những tốp công an, an ninh các loại trong trang phục dân sự đang phân tán khắp vườn hoa, họ đang kiểm soát chặt chẽ mọi biến động tại vườn hoa này. Những gì nhìn thấy hôm nay, khác hẳn những gì đã xảy ra cũng chính nơi này vào những ngày cuối năm 2007, ngày diễn ra cuộc biếu tình to lớn của yêu sinh và sinh viên mà tôi đã tham dự và chứng kiến. Hôm nay, không thấy hàng rào cảnh sát chắn ngang với trang phục màu xám, giày dã chiến, gậy gậy trong tay đứng nối nhau thành hàng rào quanh vườn hoa, không thấy sự căng tình phô bày không khí rắn đẽ của những dãy xe đứng chờ, xe vòi rồng, xe bắt bừa cùng đàn chó nghiệp vụ.

8h 00 phút.

Bắt đầu xuất hiện những tốp sinh viên, học sinh áo phông đội mũ những tên và phía vườn hoa diễn ra với cổng Sở quán Trung Quốc đang đóng im ỉm dầy mù. Lốp tốp những nhân viên an ninh bám sát những học sinh sinh viên này. Không khí bắt đầu căng thẳng dần. Những tranh cãi qua lại vang dội tại đây. Những đàn ông ngồi bên cạnh tôi bỗng nói lớn: Có chuyện rồi, đoán ông vùng dậy chửi đần chửi đó, tôi cũng đứng dậy và lòng thấy theo, chưa kịp hời hợt thì nhìn ra lão nghêu sủa Nhà hát Nhạc Vũ Kịch DH đang gay gắt trước đám đông an ninh để lộ: “Đi biếu tình là yêu nười! Cứu biếu tình là bán nười!”, “Bao nhiêu xuống máu máu có được để tụi này sao lại đi bệnh viện báo cho bọn xâm lược?”. Lốp tốp khu vực trên giầy A4 đứng lơ lửng cao cùng với những tên hô: VI T NAM! VI T NAM!. Những tên lính cách luật xoét của những máy ảnh công an, camera an ninh vây quanh ghi hình, nhìn diễn

Phía xa xa có một túp đông khác, thầy cô Đoàn Thị Xuân cùng giáo viên Đoàn Lý cả Đoàn Hồng Sơn phẩy quạt Xuân Hoà Vĩnh Phú đang đi nhìn thuyêt phỏn khách nhủ một người bẻ “nhỏ p đổng!”.

Chả là kỏp quan sát đổng c gì hỏn thì tôi bẻ hai nhân viên an ninh A42 quen một kẻ hai bên xô tôi ra xa khỏi đám đông vớ i nhủ ng lỏ i nhủ nhủ n nhủ ng kiên quyết: “Em xin bác, có vớ n đở nhủ y cỏ m, bác không nên đở n chỏ này!”. Tôi vớ n lỏ i: “Là ngỏ i cỏ m bút, là ngỏ i viết báo không đở n chỏ này thì đở n chỏ nào?”. Không trỏ lỏ i tôi, viên an ninh A42 và một công an có lỏ là ngỏ i cỏ a đở n Kim Chi Hà Đông tiể p tể c xô tôi ra xa. Bẻ đở y ra tể i góc vớ n hoa phía đở u đổng Trỏ n Phú, tôi ngỏ i bẻ t xuể ng thỏ m cỏ xanh kiên quyết không đở ra xa hỏn nỏ a. Hai ngỏ i vớ n kiên quyết: “Bác không nên tiể p xúc vớ i đám đông này”. Tôi vớ c lỏ i: “Thỏ hỏ là ngỏ i xỏ u hay sao?”. Viên sĩ quan an ninh vớ n kiên nhủ n gỏ i i thích: “Em không bẻ o hỏ là ngỏ òi xỏ u! Em chỏ lo nhủ u anh em trỏ ... không biể t bác là ai, hỏ làm ỏ u thì thỏ t buỏ n”... Tôi vớ n chỏ a hiể u đở u hỏ lo nhủ thỏ là thỏ nào thì thỏ y cô Đoàn Thị Xuân bẻ một tay mang áo sỏ mi đen to lỏ n nhủ một con gỏ u khỏ ng chỏ vớ n tay kêu la oai oái trên hè đổng trỏ c một ông Lênin đang đổng đổng đổng nhìn không biể t tẻ bao gỏ i. Nhắc thỏ y tôi, cô Xuân vỏ a la lỏ n: “Thỏ y Long! Thỏ y Long ỏ i cỏ u em!”, thì lỏ p tể c cô đã một hút trong chiể c xe bẻ t bùng vớ i lao xao nhủ ng tiể ng nói cuể i cùng: “... xe đở p cỏ a em còn bẻ lỏ i ỏ vớ n hoa...”. Tôi cay đổng nhìn xuể ng đở t. Tôi làm gì đổng c trong cỏ nh ngỏ này.

Tôi lên xe trong ngao ngán. Có lẽ nhẽ ng ngườ i s p b y “16 ch vàng” và b y “4 t t” c a ngườ i Trung Qu c mà đ m t quá nhi u đ t đai, bi n đ o... c a ti n nh n đ l i, v n t huy n r ng, đ m đ ng dân chúng đ ng tít ng c xu i kia v n là nh ng c đ ng viên ngoan ngoãn c a h , là nh ng fan hâm m h , là “MÊNH MÔNG TÌNH DÂN” (Lê Kh Phiêu) c a h , còn nh ng ngườ i đ n v n n hoa này là ngườ i x u, là k thù, c n ph i tr n áp!... N u th c s n ão tr ng c a h l i lu n qu n v i nh ng bi n qi i nh th , s r i vào vòng B c thu c m i là đi u ch c ch n.

2 / 3

nay, cô hỏi: “Làm thế em không biết xui hay à?”. Và tôi cũng được biết đám đông sinh viên sau khi bị xô ra khỏi vườn hoa đã tách ra thành hai đoàn tuôn hành trên đường phố có đích đến là trường đại lý Thái Bình Hoa rồi giải tán. Nhưng nhiều sinh viên học sinh không chịu giải tán ngay lập tức hành quân tiếp tục về Văn Miếu rồi phân thành nhóm nhỏ tan hòa trong Thăng Long – Đông Đô -Hà Nội.

Về đến nhà trong một tâm trạng mệt mỏi, thất vọng và buồn chán quá, tôi vội vã gõ cửa gõ cửa vào phòng để biết tiếp tục gì đã xảy ra ở Sài Gòn cũng sáng ngày hôm nay. Tôi nhớ khi biết được biết cuộc xuống đường của sinh viên, học sinh Sài Gòn hoành tráng và mãnh liệt như thế nào xảy ra ở Hà Nội nhiều. Nhưng ở Phố Nam đường như có văn hóa thể thao, có ý thức kỷ luật nên cuộc demonstration học sinh ở Phố Bắc thì phải. Thế nhưng chúng tôi không hề đi tìm khi một danh sách những người mang tên của Sài Gòn hoa đã xuất hiện giữa thanh thiên bạch nhật ngày hôm nay:

Tôi trải qua: Đình Văn, Văn Đình Ch, cả Nguyễn Đình Đức, cả “quan chức” Mặt trận Tổ quốc Lê Hữu Đức, Nhà thơ Đỗ Trung Quân, Nhà báo Nguyễn Quốc Thái, cô Trần Thị Vân Anh, André Hồ Công Quý, Huỳnh Tấn Mẫm – có thể khác tư tưởng, tôn giáo, dân tộc, quá khứ, thậm chí cả chính kiến... nhưng cùng chung một tình yêu đất nước. (Các anh trong bài đầu kỳ này Ba Sàm)

Thời khi chấp nhận được sự thật tin tức trên mạng, tôi cũng bàng hoàng: Đường như viên Sĩ Quan A42 đã khẳng định sáng nay đã nói đúng: Đất nước Việt Nam hình chữ S không thể đứt! Nhưng tôi xin bổ sung: Chúng ta sẽ không thể biết nước là vì vẫn còn có những sinh viên, học sinh không sợ bị đầu gối, đã xuất hiện sáng nay trên đường phố ở quán Trung Quốc ở Hà Nội và trường Lãnh sự quán Trung Quốc ở Sài Gòn, vẫn còn có những người mang trí thức, văn nghệ sĩ như những người có tên trong bài này. Bao nhiêu người mang tên của gia đình sĩ phu Bắc Hà hôm nay đâu rồi mà sáng nay lại thấy đất nước? Câu hỏi này xin dành cho tất cả mọi người./.

Hà Đông, ngày 6/6/2011

N. T. L.

Tác giả gửi tiếp tục cho BVN.